

MALOKARPATSKÝ POSOL

MESAČNÍK FARNOSTI HORNÉ OREŠANY

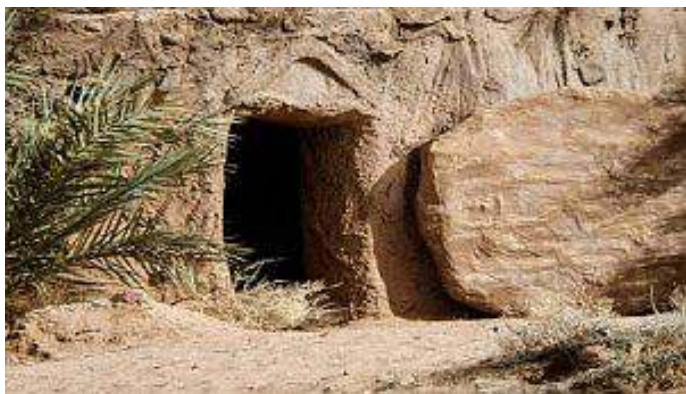
Ročník: IV.

Apríl 2019

Číslo: IV.

VYŠIEL Z HROBU PÁN TMAVÉHO

Veľkonočné sviatky sú najväčšími v celom liturgickom roku. Mnohých z nás už od detstva fascinujú veľkonočné obrady a usilujeme sa ich čo najlepšie prežiť. Majú nielen svoju symboliku, ale hlavne duchovnú hĺbku a zvyrazňujú Božiu pravdu. Boh z veľkej lásky k nám sa obetuje prostredníctvom svojho Syna, aby sme mali umožnený prístup do neba.

Nemáme byť teda veriacimi, ktorí si prídu liturgiu veľkonočného trojdňa iba „odbaviť“, ale chceme ju s vierou prežívať. Tým správnym PIN kódom pre naše srdce je v i e r a. Počas obradov sa bude vždy čítať aj komentár, aby sme jednotlivým častiam liturgie, mohli lepšie porozumieť a dôstojne ich prežiť. Zastavím sa iba pri obrade Svetla na veľkonočnú vigíliu. Vigília sa nesmie začať skôr ako je západ slnka. Vonku sa požehná oheň a zapáli sa Paškál – symbol vzkrieseného Krista. Tmavým chrámom prechádza kňaz držiaci zapálený paškál a za ním asistencia. Znamená to, že Kristus je Svetlo sveta a premáha tmu hriechu, tmu bludu a každej nepravosti. Ježiš Kristus je Svetlo, ktoré víťazí. On napokon vychádza aj z tmavého hrobu ako Svetlo sveta a víťaz nad hriechom a smrťou. K tomuto svetlu sa aj my pripájame symbolicky zažatou malou sviecou a predovšetkým kresťanským životom.

Sami sme svedkami, koľko zla a morálnej tmy je vo svete, v rodinách, na uliciach i v samom vnútri človeka. Postavme sa proti tomuto zlu s naším Pánom, v sile modlitby a Božieho slova. Naš život má byť svetlom a nie tmou. Máme sa chrániť hriechu a robiť dobro, ktoré má vychádzať z nášho srdca ako prejav viery v osláveného a vzkrieseného Krista. I keď badáme, že sme vo svete, či v okolí akoby hŕstkou, predsa majme v sebe svetlo, aby sme pod jeho vplyvom správne pomenovali problém problémom a právo právom a nenechali sa nikým a ničím manipulovať. Majme tak odvahu správne pomenovať každé zlo, proti nemu bojovať a s pomocou nášho Pána víťaziť. To sa dá však len s láskou.

Duch. otec Milan

NÁŠ FARSKÝ ČASOPIS JE AKO SPÔSOB KATECHÉZY

Už viac ako tri roky sa usilujem prihovárať veriacim popri hlásaní Božieho Slova v kostole aj formou tohto nášho mesačníka – Malokarpatského posla. Robím tak kvôli katechizácii veriacich, nakoľko nielen deti a mladých treba učiť a katechizovať, ale všetkých. A náš ordinár nám kedysi pripomínal základné poslanie kňazov podľa slov nášho Pána Ježiša Krista: „Id'te a učte...“ Pomáhajú mi pritom aj tí, ktorí prispievajú do nášho časopisu svojimi článkami. Veľmi som vždy túžil venovať sa veriacim a stretávať sa s nimi na katechézach, no prichádzať na faru za týmto účelom veľký záujem nebýva, preto som sa na túto cestu podujal aj prostredníctvom tohto nášho periodika, o ktoré je vďaka Bohu, stále záujem a obsahovo vychádza v takej podobe, ktorá nás môže o niečo vnútorne obohatiť a posunúť bližšie k Bohu. Boli ohlasy, že by to mohlo vychádzať štvrťročne ako kedysi. Myslím, že by nám v takom prípade mohli uniknúť niektoré veci resp. správy a bolo by to na druhej strane veľmi prehustené. A zatiaľ sa to ešte dá stíhať, aby to mohlo vychádzať raz do mesiaca, no zmena sa nevyklučuje. Anevyklučuje sa ani zánik tohto časopisu v prípade nástupu nového kňaza niekedy do tejto farnosti, ktorý by nemal záujem pracovať na jeho vydávaní...

Naš farský časopis sa ponúka veriacim zadarmo. No dobrodinci, ak z vlastnej vôle chcú prispieť na jeho tlač, môžu tak učiniť milodarom do pokladničky v chráme. Všetkým dobrodincom vyslovujeme úprimné Pán Boh zaplat'!

Duch. otec Milan

UVAŽUJME NAD BOŽÍM SLOVOM

„Prečo hľadáte živého medzi mŕtvymi? Niet ho tu. Vstal z mŕtvych. Spomeňte si, ako vám povedal, keď bol ešte v Galilei: ‚Syna človeka musia vydať do rúk hriechnych ľudí a ukrižovať, ale on tretieho dňa vstane z mŕtvych.‘“ Tu sa rozpamätali na jeho slová, vrátili sa od hrobu a toto všetko zvestovali Jedenástim i všetkým ostatným. Bola to Mária Magdaléna, Jana a Mária Jakubova. A s nimi aj iné to rozprávali apoštolom /Lk 24, 5-10/.

Ježišovo zmŕtvychvstanie je pravda na ktorej stojí naša viera i viera Cirkvi. Pre ženy to bola novota a veľké prekvapenie, keď našli prázdny hrob a stretli sa s dvoma anjelmi, ktorí im hlásali, že Ježiš vstal zmŕtvych. Túto novinu zvestovali potom apoštolom a Peter, ktorý sa rozbehol hrobu a vošiel doň, napokon sa čudoval, čo sa stalo. Pre učeníkov to nebolo hneď jednoduché uveriť. Ježiš im však túto neveru srdca vyčítal, lebo neuverili tým, ktorí ho videli živého.

My sme túto pravdu prijali a žijeme s ňou. Naša účasť na svätej omši, pristupovanie k sviatostiam, naša modlitba a všetky kresťanské aktivity sú prejavom našej viery vo Vzkrieseného Ježiša Krista. Veď ak, by Kristus nevstal zmŕtvych, márne by bolo naše hlásanie a márna by bola aj naša viera /1 Kor 15, 14/. Teda všetko, čím posilňujeme a živíme našu vieru má zmysel. A vôbec celý náš život má veľký zmysel a cenu, lebo sme vykúpení a sme súčasťou obnoveného stvorenia. Cirkevní otcovia učia, že človek po vykúpení Ježišom Kristom má väčšiu dôstojnosť ako pred vykúpením, lebo Kristus dal za nás svoj život, aby nám otvoril cestu do nebeskej vlasti. Napokon sv. Augustín hovorí: „Ó, šťastná vina pre ktorú k nám prišiel taký vznešený Vykupiteľ.“ A tak náš život má veľmi veľkú hodnotu. Je to život, ktorý žijeme len raz, práve tu a teraz. Je to život, ktorý máme prežiť zodpovedne a vo viere v Boha a v dávaní lásky. Je to život, ktorý je prípravou na ten večný život.

SVÄTÍ- NAŠE SVETLÁ

**29. APRÍL - SV. KATARÍNA SIENSKÁ,
SPOLUPATRÓNKA EURÓPY,
PANNA A UČITEĽKA CIRKVI**

Patrónka zdravotných sestier, farských sekretárok

Sv. Katarína sa narodila v roku 1347 ako dvadsiate piate dieťa v rodine farbiara vlny. Už ako šesťročná mala prvé mystické zážitky – videla strážnych anjelov, ktorí chránia ľudí pred zlom. Keď mala šesťnásť rokov, stala sa dominikánskou terciárkou. Stále mala mystické zážitky a videnia Ježiša Krista, Panny Márie a svätých. Nemala nikdy formálne vzdelanie, ale napriek tomu patrí medzi

najväčších teológov svojich čias. Neustále povzbudzovala pápeža, aby sa vrátil späť z Avignonu do Ríma. Veľké úsilie vynakladala, aby sa v Cirkvi skončila veľká západná schizma. V roku 1375 dostala stigmy. Jej duchovným vodcom bol bl. Raymond

z Kapuy. V roku 1380 zomrela ako tridsaťtri ročná. Jej listy a traktát „Dialogy“ sa považujú za jedny z najjasnejších teologických spisov v histórii Cirkvi. V roku 1430 sa našlo jej telo neporušené.

„Za sedemročné obdobie pred jej smrťou svätá Katarína zo Sieny neprijala do svojho tela žiadne iné jedlo ako Eucharistiu. Jej pôst však nikdy neovplyvnil jej energiu. Počas týchto siedmich rokov udržiavala veľmi aktívny život. V skutočnosti sa väčšina jej veľkých zázrakov vyskytla práve počas tohto obdobia. Nielen, že jej pôst spôsobil, že nestratila energiu, ale stal sa zdrojom mimoriadnej sily. Stala sa silnejšou vždy, keď prijala svojho Pána v Eucharistii. Bola to Katarínina obrovská láska k Ježišovi v Eucharistii, ktorá jej umožňovala ísť von k chudobným a zvlášť k veľmi chorým a slúžiť im ako On, ako Pán. Veľmi vážne prijala do srdca Ježišove slová v Mt 25, 40. „Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili.“

V jednom videní, ktoré Kataríne navždy zostalo v srdci i myslí, ju Panna Mária predstavila Ježišovi a on jej daroval nádherný prsteň so slovami: „Ja, tvoj Stvoriteľ a Pán, si ťa beriem za nevestu vo viere, ktorú navždy zachováš čistou až kým so mnou v nebi nebudeš sláviť večný sobáš.“ Tento prsteň mal zostať viditeľný len pre ňu. V tejto zvláštnej udalosti môžeme spozorovať živé centrum viery svätej Kataríny, ako aj každej autentickej duchovnosti: je ním Kristocentrizmus. Kristus bol pre ňu ako manžel, s ktorým mala vzťah dôvery, blízkosti a vernosti; najvyššie dobro, milované viac ako všetky ostatné. Túto hlbokú jednotu s Pánom možno vidieť aj v ďalšej udalosti zo života tejto výnimočnej mystičky: vo výmene srdc. Podľa Rajmunda z Capuy, ktorý zapísal všetko, čo mu Katarína zverila, sa jej Pán Ježiš zjavil s ohnivočerveným ľudským srdcom v ruke, otvoril jej hrud', vložil jej tam toto srdce a povedal: „Najdrahšia dcérka, tvoje srdce som si vzal v deň, keď si mi ho obetovala; preto ti teraz dávam to svoje: oddnes bude na mieste, ktoré predtým patrilo tvojmu“. Katarína skutočne prežívala slová svätého Pavla „...už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus“ (Gal 2,20)

Ďalší znak Kataríninej duchovnosti je spojený s darom slz. Vyjadrujú výnimočnú a hlbokú citlivosť, dojatie a nehu. Viacerí svätci mali dar slz, pripomínajúci pohnutie samotného Ježiša, ktorý neskrýval plač nad hrobom svojho priateľa Lazára, nad bolesťou Márie a Marty, ani nad Jeruzalemom v posledných dňoch svojho pozemského života. Podľa Kataríny sa slzy svätých miešajú s Kristovou Krvou. Hovorila o tom s chvením a prostredníctvom mimoriadne pôsobivých symbolických vyjadrení: „Pamätajte na Ukrižovaného Krista, Boha a človeka. Dajte si za cieľ Ukrižovaného Krista, ukryte sa v ranách Ukrižovaného Krista, ponorte sa do krvi Ukrižovaného Krista.“ Tu môžeme pochopiť, prečo mala Katarína tak mimoriadnu úctu ku kňazom, hoci vedela o ich ľudských slabostiach: práve

oni prostredníctvom sviatostí a Božieho Slova rozdávať spásonosnú silu Kristovej Krvi. Sienská svätica, povzbudená hlbokou a trvalou láskou k Cirkvi, stále pozývala kňazov a aj samotného pápeža, ktorého volala „sladký Kristus na zemi“, aby zostali verní svojim povinnostiam. Pred smrťou povedala: „Opúšťam telo, no život som darovala Cirkvi a obetovala pre Svätú Cirkev, a to je mi jedinou útechou.

„Nové prikázanie vám dávam, aby ste sa milovali navzájom. Aby ste sa aj vy vzájomne milovali, ako som ja miloval vás. Podľa toho spoznajú všetci, že ste moji učeníci, ak sa budete navzájom milovať“ (Jn 13, 34-35). Nestačí milovať druhých s nekonkrétnym, nejasným druhom lásky, ale tak, ako nás miloval Ježiš Kristus – to znamená, že nás miloval bezpodmienečne a až na smrť. Milovať druhých, neznamená iba s nimi spolucítiť. Katarína Sienská a všetci veľkí svätí vzali toto Kristovo slovo, aby išli a konkrétne pracovali pre druhých úplne a často s rizikom ohrozenia svojho života. Katarína Sienská sa dobrovoľne prihlásila do nemocnice vo svojom bydlisku, aby sa starala o ženu menom Tecca, ktorá trpela malomocenstvom. O túto ženu sa nikto nechcel postarať, jej choroba bola v pokročilom štádiu a každý mal strach z nakazenia. Aj Katarínina matka mala veľké obavy, že by sa jej dcéra mohla veľmi ľahko nakaziť týmto zákerným, smrteľným ochorením. Po čase sa skutočne stalo, že Katarínine ruky boli napadnuté malomocenstvom a choroba u nej začala postupovať. Láska k tejto žene v ktorej videla Krista, jej však nedovolila od nej odísť. Postihnutá žena mala ku Kataríne veľmi často nevďačné srdce pre jej starostlivosť k nej, hanbila sa a nechcela ju pri sebe prijímať, ale nikdy sa jej nepodarilo ani urážkami túto čistú pannu od seba odohnať. Keď žena zomrela, Katarína jej telo sama umyla a obliekla. Pripravila ju na pohreb, sama jej telo vložila do rakvy, sama sa modlila modlitby a sama pokryla rakvu hlinou vlastnými rukami. Nenašiel sa nikto, kto by jej pomohol. Ihneď potom, ako dopadol posledný kúsok hlíny na rakvu, boli Katarínine ruky zázračne uzdravené. Jej ruky sa objavili úplne čisté od malomocenstva a oveľa mladšie a jemnejšie než kedykoľvek predtým. Taká je láska a viera v Boha, ktorú mali veľkí svätí. Naša láska k Ježišovi je to, čo nás privádza do neba.

SVEDKOVIA NAŠICH ČIAS – TRPELI ZA VIERU

Na úvod článku je tu otázka: Poznáme všetky bratislavské vysokoškolské internáty? Tí mladší zrejme áno. Hovorí nám však niečo Internát Mirka Nešpora? Dlhoo som o jeho pôvode nič nevedela, až pri čítaní krátkeho životopisu Mons. ThDr. Eugena Filkorna odkryli sa mi mnohé nejasnosti. Tento kňaz Nitrianskej diecézy sa narodil 10. novembra 1881 v Nitrianskom Pravne. Po kňazskej vysviacke pôsobil na viacerých školách v Nitre. Stal sa profesorom teológie,

prednášal cirkevné dejiny, sociológiu a dejiny cirkevného umenia. A teraz trocha z histórie. Prvou univerzitou na Slovensku bola Academia Istropolitana /1467-1490/, ale po smrti svojho zakladateľa Mateja Korvína, uhorského kráľa, zanikla. Bratislava dlho čakala, aby sa opäť stala univerzitným mestom. Až v roku 1919 bola zriadená Univerzita Komenského s lekárskou, právnickou a filozofickou fakultou. Mnohí chudobní študenti si štúdium nemohli dovoliť, nakoľko nebolo vhodného ubytovania. V roku 1921 bol zriadený v Medickej záhrade drevený „barák“ pre 220 študentov.

Neboli to však vhodné podmienky. Vlhké miestnosti, zastaralé hygienické vybavenie študentov nelákalo. Mnohí upustili od študijných povinností a oddávali sa záhaľčivému životu. Z podnetu kňaza ThDr. Eugena Filkorna skupina kňazov 22. júla 1922 založila Spolok kolégia sv. Svorada. Za predsedu päťdesiatčlenného výboru si zvolili Dr. Pavla Jantauscha, neskoršieho pomocného biskupa. Postupne nadobudli staré Palfiovské kasárne aj s pozemkom vymedzené ulicami Palisády, Škarniclová, Svorada a Schodmi Sofera. Časť kasárni spolok renovoval a už v jeseni roku 1922 sa nastahovali prví študenti. Ubytovaní sa riadili domácim poriadkom v duchu katolíckej morálky. Dr. Filkorn plánoval však postaviť novú budovu Svoradova. Ako riaditeľ podnikal veľa ciest do zahraničia, aby si prezrel internáty. Organizoval finančné zbierky, najmä u zahraničných Slovákov.

Okrem toho pre vysokoškolákov vydával časopis Svoradov, pre stredoškolákov časopis Rozvoj. Z jeho iniciatívy bolo založené knižné vydavateľstvo Lev. Založil celoslovenskú organizáciu Katolíckej jednoty žien v Trnave, ktorá po roku 1989 bola obnovená. Mladým dievčatám umožnil združovať sa v organizácii Veniec.

Na sviatok sv. Petra Pavla bol položený základný kameň novej budovy a v roku 1927 bola stavba dokončená. Do moderných izieb v troch poschodiach sa nastahovalo 45 akademikov, ako vtedy vysokoškolákov volali. Na prízemí sa nachádzali obchody a služby pre študentov. Postupne sa pripravovali nové trakty budovy so suterénom určeným na hospodárske účely. V druhej časti od novembra 1927 bývalo 80 študentov, v tretej časti od októbra 1929

pribudlo 82 postelí. V štvrtej časti sa nachádzal z budovy trocha vysunutý kostol zasvätený Matke ľudského pokolenia. Ten bol dokončený 12. júna 1932 a konsekroval ho biskup Pavol Jantusch. Kostol bol kedykoľvek prístupný na meditáciu a súkromnú modlitbu. Piatu časť internátu postavili pre končiacich študentov, šiestu časť s garsónkami pre riaditeľa, prefektov a ďalšími bytmi. Siedma časť bola pre detský domov a sirotinec spolku sv. Alžbety. Miesto tu našla aj denná škôlka pre deti zamestnaných rodičov. Ubytovali aj 50 dievčat, ktoré pomáhali rehoľným sestrám. Ôsmy trakt uzatváral Svoradov na Škarniclovej ulici, počet miest sa zvýšil na 350, ani to však nestačilo. Výhodnou kúpou dvoch činžiakov na Gajovej ulici vznikol Malý Svoradov. Tam sa koncom roku 1939 presťahovalo 120 nováčikov zo starých kasární. Hrubé múry starých kasární demolovali a na ich mieste vznikol moderný internát s hlavným vchodom do Svoradova. V októbri 1940 sa do najnovšieho traktu nasťahovalo 180 vysokoškolákov s celkovou kapacitou 530 miest. Študenti mali k dispozícii čítareň, knižnicu, telocvičňu, spoločenskú miestnosť s klavírom, spevokol atď. Eugen Filkorn pozýval každý týždeň do študentského domova prednášateľov z radov katolíckych intelektuálov a vedcov. Komplex budov mal aj hospodárske vybavenie zabezpečujúce potraviny z veľkostatku v Torči a v Biskupiciach, vlastný mlyn, živočíšnu výrobu, ovocný sad a včelín. Tento internát poskytoval ubytovanie mladíkom z celého Slovenska, ktorí študovali na Komenského univerzite. Duchovným otcom bol P. Ján Hutyra – kňaz Misijnej spoločnosti sv. Vincenta de Paul.

V roku 1947 štát skonfiškoval internát s hospodárskym príslušenstvom a premenoval ho na Internát Mirka Nešpora. Rehoľné sestry prepustili. V kostole zničili vytráže, celý vnútrajšok a prestavali ho na byty. Spolky zrušili a časopisy zakázali. ThDr. Eugen Filkorn bol v roku 1947 tzv. Ľudovým súdom na vykonštruovanom procese odsúdený na dva roky nepodmienečne za vlastizradu. Po prepustení z väzenia, napriek neustálemu prenasledovaniu ŠTB, pôsobil ako kanonik. Bol tiež predsedom cirkevného súdu. V roku 1966 mu v Kanade vyšla kniha o živote pápeža - Ján XXIII. – pápež pokoja a lásky. Zomrel 5. januára 1974 v Nitre vo veku 93 rokov a v 70. roku kňazstva. V roku 1996 emeritný arcibiskup Ján Sokol odhalil Dr. Filkornovi vo vestibule internátu Svoradov pamätnú tabuľu s veršami básnika a svoradovčana Andreja Žarnova.

/Podľa Pútnika Svätovojteškého a internetu spracovala Mária Nováková/

NOVÉ HODINOVÉ ZARIADENIE NA VEŽI KOSTOLA

Naši farníci, ale aj naši spoluobčania, ktorí vidia náš farský kostol len zvonka, si mohli všimnúť, že v ostatnom čase vežové hodiny vykazovali značné nepresnosti a nesúlad s aktuálnym časom. Dôvodom bolo nielen mechanické opotrebenie súčiastok hodinového stroja v jeho 27 ročnej službe, ale najmä vnútorný komínový efekt veže. Časté rozdiely v priestorových teplotách a ich vplyv na tepelnú

roztťažnosť súčiastok citlivého hodinového stroja, boli hlavnou príčinou jeho nepresného chodu.

Po prerokovaní a schválení v ekonomickej rade farnosti, súhlasil náš pán farár otec Milan s obstaraním nového zariadenia pre vežové hodiny, ktoré sú regulované „Frankfurtským“ signálom. Tento nám časom nahradí signál GPS z družice. Pre jednoduché vysvetlenie uvádzame, že ručičkami na hodinách už nepohybuje náš pôvodný hodinový stroj, ale elektroserpopohon, riadený elektronikou. Táto reaguje v každej celej minúte na prijatú frekvenciu z éteru.

Odbíjanie štvrtové a celých hodín nám tiež zabezpečuje táto nová technológia a na zvony udierajú elektromagnetické kladivká. Súhlasili sme s výrobným nastavením pre odbíjanie hodín, ktoré je také, že hodiny nám v noci od 22.00 hodiny do 6.00 hodiny rána nebudú odbíjať.

Zariadenie bolo uvedené do prevádzky 20. marca 2019. Sme plní nádeje, že kto sa odvtedy riadi podľa vežových hodín nášho kostola, je „presný ako hodinky“.

Mgr. Libor Blažo

ĎAKUJEME PÁN DOKTOR... MODLÍME SA ZA VÁS

Dňa 1. marca 2019 zomrel vo veku 87 rokov MUDr. Jozef Zvonár. Počas svojho života sa ako zubný lekár staral o zdravý chrup pacientov nielen z Horných Orešian, ale aj z Lošonca, Smoleníc a obcí v širokom okolí. Aj generácia dôchodcov spomína na doktora Zvonára ako na školského zubného lekára, ktorý sa o ich chrup staral od prvého ročníka základnej školy až po dôchodcovský vek. Bol to „rodinný lekár“ všetkých nás, neodmietol žiadneho pacienta, hoci zazvonil na dvere jeho bytu aj o polnoci s bolesťou zubov. Bol vynikajúci odborník, jeho práca ho bavila a mnohokrát pozháňal materiály pre zubnú prax zo zahraničia a používal nadčasové technológie. Pán doktor bol veriaci človek, ktorý spolu so svojou manželkou (učiteľkou) si vieru zachovávali aj v neľahkých časoch prenasledovania veriacich. Prosíme Pána Boha, aby mu bol odmenou za jeho lásku k Bohu a lásku k blíznym a aby ho priviedol do nebeského kráľovstva.

Anna Jurovčíková

POSVIACKA NOVÉHO OLTÁRA A AMBONY

Dňa 24. februára 2019 bola slávnostne požehnaná nová ambona a bol konsekrovaný nový kamenný oltár. Na túto vznešenú udalosť zavítal do našej farnosti Mons. Ján Orosch, trnavský arcibiskup, nakoľko posviacka pevného oltára prináleží iba miestnemu biskupovi.

Na úvod slávnostnej sv. omše otca arcibiskupa privítala Jarmila Petrovičová, starostka obce spolu so svojím manželom. Vo svojom príhovore vyzdvihla dôležitosť ambony, z ktorej sa číta Božie slovo a oltára, na ktorom sa prináša obeta Ježiša Krista.

Pevný oltár je zhotovený z egyptského mramoru, opracovaný rezaním technológiou vodného lúča. Z rovnakého materiálu je zhotovená aj ambona, z ktorej sa veriacim ohlasuje Božie slovo. Do nového oltára boli počas slávnostnej konsekrácie vložené aj relikvie svätých košických mučeníkov. Dôležitým momentom pri slávnostnej konsekrácii bolo pomazanie vrchnej dosky oltára /menzy/ svätou krizmou. Oltár, ktorý predstavuje Krista, je týmto spôsobom určený na vzdávanie kultu jedinému a pravému Bohu.

Počas homílie trnavský arcibiskup Ján Orosch uviedol, že na začiatku svätej omše si kňaz vždy bozkom uctí oltár. Je to symbolické uctenie si Krista a zároveň aj relikvií svätých košických mučeníkov. Prítomným veriacim zdôraznil veľkosť obety Ježiša Krista, ktorá sa prináša na oltári pri slávení Eucharistie. Zároveň otec arcibiskup ocenil majstrovské dielo tohto oltára. Zhotoviteľom je Ing. Viliam Zaťko z Trenčína v spolupráci s firmou WaterJet Services s.r.o. Na uvedenej slávnosti bol prítomný aj vdp. Lukáš Blažo, kaplán v Novom Meste nad Váhom a rodák z Horných Orešian. Na záver sa miestny duchovný otec vdp. Milan Červeňanský otcovi arcibiskupovi za všetkých poďakoval.

Foto: Mária Mrenová

VELKONOČNÉ SVIATKY V NAŠEJ FARNOSTI**Zelený štvrtok**

Lošonec: 17 hod.

Horné Orešany: 18,30 hod.

Veľký piatok

Horné Orešany: 15 hod.

Lošonec: 17 hod.

Biela sobota/Poklona pri Božom hrobe

Horné Orešany: 8 hod. – 19, 45 hod.

Lošonec: 9 hod. – 17 hod.

Veľkonočná vigília

Horné Orešany: 20 hod.

UDEĽOVANIE POMAZANIA CHORÝCH V LOŠONCI

V pondelok vo Veľkom týždni budem udeľovať v Lošonci sviatosť Pomazania chorých v rámci sv. omše. K tejto sviatosti môžu pristúpiť tí, ktorí majú vážne zdravotné problémy, alebo pre pokročilý vek telesne sa cítia upadnutí. Po 60- tke môžu pristúpiť všetci. Podmienkou je, aby veriaci boli v posväcujúcej milosti, t.j. vyspovedaní.

SVETOVÝ DEŇ MODLITIEB 2019

Dňa 3. marca 2019 sa uskutočnil na fare o 15 hod. Svetový deň modlitieb. Tému: „Podŕte, všetko je pripravené“, pripravili kresťanské ženy zo Slovinska. Srdečné poďakovanie patrí našim sestrám p. Veronike Záhradníkovej a p. Jarmile Denkociovej, mladým speváčkam a všetkým, ktorí pomohli usporiadať toto podujatie.

Foto: Mária Mrenová

CITÁT NA ZAMYSLENIE

**VIEROU VOPRED
VYCHUTNÁVAME
POZNANIE, KTORÉ NÁS
UROBÍ BLAŽENÝMI
V BUDÚCOM ŽIVOTE."**

SV. TOMÁŠ AKVINSKÝ

**ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY
NA APRÍL 2019**

Všeobecný: Za lekárov a humanitárnych pracovníkov, ktorí pomáhajú vo vojnových oblastiach a riskujú vlastné životy pre záchranu iných.

Úmysel KBS: Aby posolstvo veľkonočnej lásky naplnilo srdcia veriacich nádejou a dôverou v Božie milosrdenstvo.

BOŽÍM DIEŤAŤOM SA STALI

- Viktória Grófová
- Sofia Kulišová
- Dominika Nováková
- Ellis Rebecca Bruteničová
- Sára Nápravníková

NA VEČNOSŤ ODIŠLI

- MUDr. Jozef Zvonár, 87-ročný, Hor. Orešany
- Alžbeta Pavlíková, 96-ročná, Lošonec
- Marta Hodulíková, 78-ročná, Horné Orešany
- Ján Buchanec, 84-ročný, Lošonec

PÔSTNA POLIEVKA

Foto: Mária Mrenová

ROZLÚČILI SME SA S PANI ALŽBETOU PAVLÍKOVOU

Dňa 16. marca 2019 sme sa na poslednej ceste rozlúčili s najstaršou obyvateľkou a najstaršou kresťankou - katolíčkou Lošonca s pani Betkou Pavlíkovou, ktorá odišla do večnosti vo veku nedožitých 97 rokov. Všetci sme ju poznali ako milú usmievajú pani, ktorá počas svojho aktívneho života vždy s úctou obsluhovala spolu so svojím nebohým manželom Dominikom zákazníkov v predajni mäsa a mäsových výrobkov. Zúčastňovala sa na všetkých svätých omšiach takmer do posledných rokov svojho života. Vychovala dve deti – dcéru Máriu a syna Miroslava, okrem nich v modlitbách na ňu spomínajú nevesta, päť vnúčat, tri pravnúčatá a prapavnúčatko. Svoju pozemskú púť ukončila zaopatrená sviatosťami doma v Lošonci, u svojej dcéry Márie, ktorá sa o ňu s láskou starala. Bože, prosíme, prijmi ju do večnej slávy.

Anna Jurovčíková

Farský mesačník Malokarpatský posol vydáva Rímskokatolícka cirkev farnosť Horné Orešany ako regionálny mesačník pre špecifické skupiny čitateľov so zameraním Cirkve a náboženstvo. Nepredajné. Šéfredaktor: Mgr. Milan Červeňanský, farár, assessor. Grafická úprava: Ing. Marek Boháček, www.bohacek.sk. Registračné číslo Ministerstva kultúry SR, EV 5305/15. IČO vydavateľa: 35 594 331, sídlo vydavateľa: Horné Orešany 759, 919 03 Horné Orešany, ISSN 2453-7225.